

GRIFFIE	
reg.nr.	GR12.3029867
ingek.	29 Mrt 2012
class.	- 2.07.5
te beh. door:	GR
kopie gez. aan:	

M12

Motie Hogere Waarden Besluit

De gemeenteraad van Groningen in vergadering bijeen op woensdag 28 maart 2012, besprekende het bestemmingsplan Oosterparkwijk,

Constateerende,

- Het verslag van de Ombudsman met betrekking tot de bemiddeling inzake het project Zaagdam;
- De onduidelijkheid over de formulering van het Hogere Waarden Besluit die daaruit naar voren kwam;
- Dat er op dit moment geen Hogere Waarden Besluit is opgenomen in het vast te stellen bestemmingsplan;

Overwegende,

- Dat het wenselijk is om onduidelijkheid in de toekomst te voorkomen;
- Dat er altijd sprake kan zijn van (vervangende) nieuwbouw en dat hier dus rekening mee moet worden gehouden;

Verzoekt het College,

- Het Hogere Waarden Besluit alsnog op te nemen in het bestemmingsplan Oosterparkwijk;

En gaat over tot de orde van de dag.

Bijlage: Gedeelte Verslag Ombudsman m.b.t. bemiddeling inzake het project Zaagdam

VVD

Sabine Koebrugge

Stadspartij

Robert Prummel

Verwerpen

3. Toelichting op de standpunten van de Ombudsman

a. Het zoekgeraakte dossier van de 1^e bouwaanvraag

In het algemeen is een haperend archiveringssysteem bij de overheid een slechte zaak. In het licht van deze procedure is dat nog weer eens duidelijk gebleken. De aanvankelijke reactie van de gemeente van 20 januari 2010 was redelijk laconiek en dat leidde (overigens ten onrechte) tot het beeld dat de gemeente bepaalde gegevens niet openbaar wilde maken. Er volgde enkel een spijtbetuyging dat de archivering niet met de vereiste zorg was omgeven en niet meer dan dat. Pas na raadvragen werd door het opvragen van stukken via verschillende kanalen het dossier alsnog compleet gemaakt. Tijdens het onderzoek van de Ombudsman werd ook duidelijk dat in het dossier van de 1^e bouwaanvraag geen akoestisch onderzoek is opgenomen omdat dat door de aanvrager niet is overlegd. De noodzaak daartoe ontbrak aangezien het bouwplan op andere gronden werd geweigerd. Zie verder onder b.

b. Vermeende verschillen tussen de 1^e en de 2^e bouwaanvraag

Zoals hiervoor aangegeven is in het 1^e bouwdoosier geen akoestisch onderzoek opgenomen. Weliswaar was dat op het standaardformulier voor de aanlevering van de vereiste stukken wel "aangevinkt", maar niet meer opgevraagd omdat de gemeente aan de beoordeling daarvan niet meer toekwam. Op andere gronden moest de bouwvergunning worden geweigerd. Voor de volledigheid wordt hier nog aan toegevoegd dat een akoestisch onderzoek ook niet dient als bewijs van de Hogere Waarden Procedure. Het is noodzakelijk om de maximaal toegestane geluidsbelasting binnen de nieuwe woningen voor de toekomstige bewoners te toetsen. In de procedure voor het 2^e bouwdoosier is dit wel gebeurd en akkoord bevonden.

c. De ambtelijke bejegening van verzoekers

Verzoekers hebben naar de Ombudsman gemotiveerd aangegeven waarom zij zich bij herhaling onheus bejegend hebben gevoeld door gemeentelijke medewerkers. Indien gewenst kan hierover alsnog een klachtenonderzoek worden gestart. Een "goed gesprek" tussen partijen zou een formele procedure wellicht kunnen voorkomen.

d. Het Hogere Waarden Besluit en het bestemmingsplan

In feite bevat dit onderdeel de kern van het probleem. Is er sprake van een beperking in het aantal nieuw te bouwen woningen en wel gebaseerd op het Hogere Waarden Besluit van 2000? Of is het bestemmingsplan leidend, waar geen beperkingen in aantallen zijn opgenomen, maar alleen voorschriften over de ligging en bouwhoogten?

Voor een goed begrip wordt hieronder een samenvattend overzicht gepresenteerd van de verrichte activiteiten, de gevoerde gesprekken en de schriftelijk uitgewisselde stukken. De daaraan verbonden conclusies komen voor rekening van de Ombudsman.

• De informatieverstrekking door de Gemeente Groningen

De gemeente heeft in verschillende fasen van dit proces een standpunt ingenomen en in schriftelijke stukken vastgelegd. Het is goed om hier stil te staan bij die volgtijdige standpunten en die met de kennis van nu te beschouwen en van een conclusie te voorzien.

o Brief van het college van B&W van 20 januari 2010 aan verzoekers

In deze brief staat een tweetal passages dat betrekking heeft op de relatie Hogere Waarden Besluit en het bestemmingsplan.

"De inhoud van de provinciale beschikking is niet vastgelegd in de voorschriften van het bestemmingsplan; daarom wordt een bouwplan niet getoetst aan deze beschikking en dus kan een vergunning op grond hiervan ook niet worden geweigerd".

Tekstueel en juridisch gezien is dit juist. Maar op dat moment was al duidelijk dat verzoekers een geheel andere betekenis toekenden aan het Hogere Waarden Besluit. Er waren immers ook al diverse gesprekken gevoerd. Een formeel antwoord als hiervoor omschreven is dan te kort door de bocht.

“De inhoud van de provinciale brief is alleen van toepassing op projecten die niet binnen de voorschriften van het bestemmingsplan gerealiseerd kunnen worden. Dat zijn projecten waarvoor een buitenplanse ontheffing nodig is”.

Op zich is het correct dat een binnenplanse vrijstelling niet aan de Wet Geluidhinder mag worden getoetst, een buitenplanse moet dat juist wel. De tekst in de collegebrief suggereert echter dat dan zou kunnen worden teruggevallen op het Hogere Waarden Besluit van 2000 en dat is niet juist. Met de vaststelling van het bestemmingsplan Oosterparkwijk heeft het provinciale besluit zijn zelfstandige betekenis verloren. Voor aanvragen met een buitenplanse ontheffing dient een nieuw Hogere Waarden Besluit te worden genomen.

Conclusie: de aangehaalde passages in de collegebrief waren respectievelijk te beperkt en niet correct.

o Brief van het college van B&W van 9 april 2010 aan college van GS

Bij deze brief was een notitie gevoegd waarin de opvatting van het college is weergegeven hoe het Hogere Waarden Besluit van 2000 zou moeten worden gelezen. Samengevat komt die er op neer dat aan het Damsterdiep 141 nieuwe (=extra) woningen mogen worden gerealiseerd met een overschrijding van 10%. Deze stellingname was tot stand gekomen na een intern overleg binnen de gemeente waar ook de Ombudsman bij was uitgenodigd.

Aangezien verzoekers andere signalen van de provincie hadden ontvangen, namelijk dat slechts 10% van 141 woningen nieuw mocht worden gebouwd, werd voor de weg van schriftelijk overleg met de provincie gekozen.

Conclusie: alle partijen waren het er over eens dat de Provinciale beschikking zeer cryptisch was opgesteld en dat maar niet duidelijk werd welke aantallen nieuwbouw konden worden gerealiseerd. Op basis van de huidige inzichten kan worden gesteld dat de interpretatie van de gemeente dat 141+10% nieuwe woningen kunnen worden gebouwd, geen hout snijdt.

o Gesprek op 29 april 2010

De reactie van het college van GS van 21 april 2010 ging niet in op de feitelijke stellingname van de gemeente. Gemeld werd dat in het bestemmingsplan geen aantallen woningen waren opgenomen maar alleen voorschriften ten aanzien van bouwgrenzen en bouwlagen. Daar werd aan toegevoegd dat de opvatting van verzoekers dat uit het Hogere Waarden Besluit een beperking qua aantal woningen voortvloeit, niet juist is. Aangezien verzoekers mondeling andere informatie hadden verkregen werd opnieuw een gesprek met alle partijen belegd. Ook hadden verzoekers inmiddels de plankaart bestudeerd en geconstateerd dat er volgens de “bouwvlekken” op veel plaatsen langs het Damsterdiep nieuwe woningen mochten worden gebouwd. Afhankelijk van de bouwlagen en uitvoering zou dit zeker het aantal woningen van 141+10% kunnen overschrijden.

Conclusie tijdens het gesprek was dat er inmiddels 3 interpretaties van het maximaal aantal nieuw te bouwen woningen voorlagen:

1. 14,1 woningen (verzoekers)
2. 144+10% = 155 woningen (college)
3. >155 woningen (plankaart).

Om deze impasse te doorbreken heeft de Ombudsman toen tijd gevraagd om zich te beraden. Aan de hand van een door haar opgestelde notitie heeft overleg plaatsgevonden met de betrokken wethouder. Dat leidde tot het besluit om een externe deskundige te vragen zijn licht over deze kwestie te laten schijnen. Zie hierna.

Conclusie: een traject dat moest leiden tot een verheldering van de (on)mogelijkheden leidde alleen maar tot méér onduidelijkheid. Volgens de Ombudsman dient de overheid haar besluiten goed te motiveren. Als dat niet gebeurt wordt een behoorlijkheidsnorm geschonden. Het wordt echt(er) complex als er meerdere overheidsinstanties bij betrokken zijn die vanuit hun eigen optiek redeneren en ook nog eens op verschillende wijze invulling geven aan hun relatie met de burger.